

Náš časopis

ZŠ Střítež n. L.

č. 44 Prosinec 2025

SOFIE KUBOVÁ

ŠIMON KORTVŠ

DAN ZLÁMAL

Vánoční přání žáků 1. třídy

Přeji si:

- aby byla moje rodina zdravá, plná síly a ať se máme všichni rádi
- aby se u nás nikdo nehádal
- aby všechny děti na světě poslouchaly svoji maminku a tatínka
- aby mě můj bráška nezlobil, aby byla moje maminka zdravá a líbilo se jí v práci
- aby nikdo v naší třídě nezlobil paní učitelky a aby dělali všichni to, co paní učitelky řeknou
- aby se maminka s tatínkem nehádali a měli se rádi
- chtěl bych vidět Ježíška
- aby u nás nikdo nemluvil sprostě
- aby všechny děti byly hodné na rodiče a rodiče hodní na své děti
- ať jsou všichni šťastní

Příběhy ze šesté a sedmé třídy s AI

ZAKLETÉ HODINY

Marie Hovorová

Byl mrazivý zimní den. Vítr se proháněl mezi zasněženými stromy a celá krajina se zdála být zahalená do ticha. Jen v pekle nebylo klidu – čert Bert se nudil. Už ho nebavilo přehazovat uhlí ani strašit hříšníky, a tak se rozhodl, že se vydá na svět mezi lidi.

Když vyšel ven, oslnila ho bílá záře. Všude bylo bílo – sníh pokrýval střechy, cesty i lesy. Bert se brodil závějemi, až narazil na opuštěný dům na kraji lesa. Vypadalo to, že tam už dlouho nikdo nebydlí.

Čert se ušklíbl a vešel dovnitř. Uvnitř panoval nepořádek – prach, pavučiny a rozházené věci. Ale uprostřed místnosti stály podivuhodné hodiny. Byly vysoké, dřevěné, s ciferníkem, který se zdál živý.

Bert se na ně zvědavě podíval – a v tu chvíli se hodiny probudily. Ručičky se začaly třást, kyvadlo se rozhoupalo a z hodin se ozval podivný hlas. Hodiny začaly provokovat čerta, posmívaly se mu, že je jen malý pekelný pacholek, který nic nedokáže.

Čert se rozzuřil. Rozzlobil se na hodiny a hodil je o zem. Ale sotva se rozbily, stalo se něco nečekaného – čertova duše se vyměnila s duší hodin.

Hodiny se rozzářily a poděkovaly mu: „Děkujeme, Berti! Jsme zakleté – kdokoliv nás rozbije, vymění si s námi duši a my jsme konečně volné.“ Bert se nestačil divit. Teď byl uvězněn v hodinách, zatímco hodiny samy se staly čertem.

A tak od té doby hodiny tikají s čertovou duší uvnitř. Čert Bert musí čekat, dokud je někdo znovu nerozbije – teprve tehdy se duše vymění zpět. Do té doby jsou hodiny čertem a čert hodinami

PŘÍBĚH O MALÉM ČERNÉM RYTÍŘI

Matouš Gill

Byl jednou jeden chlapec jménem Václav, kterému bylo teprve 10 let. Jeho otec, Oldřich, byl starý rytíř, jenž už dávno odložil svůj meč, ale

stále měl v srdci hrdost a odvahu.

Jednoho dne se Václav setkal se svým kamarádem Karlem, který se na něj podíval a řekl: „Václave, ty nic neumíš. Musíš jít na trénink, jinak nikdy nebudeš rytířem.“

A tak se oba vydali na cvičiště. Když tam dorazili, Václav se zděsil – všude kolem sebe viděl silné chlapce a muže, kteří mávali těžkými meči a cvičili tvrdé údery.

Trenér, vysoký muž s přísným pohledem, se na Václava podíval a zvedl obočí: „Takové vyžle tu nemá co dělat,“ zamumlal.

Ale Václav se nenechal odradit. Přidal se k ostatním, vzal do ruky meč – a málem se pod jeho váhou zhroutil. Přesto se nevzdal. Den za dnem, krok za krokem, zvedal meč znovu a znovu.

A i když jeho paže bolely a pot mu stékal po čele, pokračoval dál. Všichni se smáli, ale Václav věděl, že jedině vytrvalostí se stane rytířem.

Tak začala cesta malého černého rytíře – cesta, kde odvaha nebyla v síle paží, ale v síle srdce.

POHÁDKA O PRINCEZNĚ REBELCE

Tamara Kozáková

Byl krásný zimní den, venku se snášely jemné vločky sněhu a krajina se třpytila jako z pohádky. Princezna Rebelka nikdy předtím sněh neviděla – byla to pro ni úplně nová kouzelná zkušenost.

Rebelka měla doma spoustu mazlíčků, a tak se rozhodla, že je vyvede ven, aby si i oni užili tu bílou nádheru. Byla tak nadšená, že se při procházce nepozorovaně zatoulala do malého lesíčka.

V tu chvíli si vzpomněla, že její maminka, královna Eleonora, se před třemi dny ztratila. Celé království ji hledalo, ale nikdo ji nemohl najít. Rebelce se sevřelo srdce, ale pak v dálce zahlédla chaloupku – byla to ta nejhezčí chaloupka, jakou kdy viděla.

Opatrně vešla dovnitř a tam, k jejímu obrovskému překvapení, stála její maminka Eleonora. Královna ji s radostí objala a obě se rozplakaly štěstím.

Společně se snažily najít cestu zpět na zámek. Tři dny bloudily, než jim jejich věrný pejsek Laky vyčmuchal správnou cestu. Díky němu se konečně vrátily domů.

Král Hubert s radostí oznámil celému království, že královna Eleonora i princezna Rebelka jsou zpět. Lidé slavili a radovali se, že jejich milovaná rodina je zase pohromadě.

A po několika měsících přišla ještě krásnější zpráva – královna Eleonora čekala miminko. Narodila se jim nádherná holčička, kterou pojmenovali Locika. Království se radovalo ještě víc, protože věděli, že jejich pohádkový příběh teprve začíná.

POHÁDKY O MEDVÍDKOVI PÚ A TYGROVI

Matyáš Mikulík

1

Byl jednou jeden krásný, ale trochu nudný den. Slunce svítilo, ptáčci zpívali, ale Medvídek Pú a jeho kamarád Tygr nevěděli, co by podnikli. Seděli pod stromem, koukali kolem sebe a přemýšleli, jak zahnat dlouhou chvíli.

„Tygříku,“ řekl Pú, „pojdme na procházku. Třeba objevíme něco nového.“

„Skvělý nápad!“ zvolal Tygr a hned začal poskakovat radostí.

Tak se vydali do zcela normálního biomu, který měl ovšem podivný název – Brainrot. Už podle jména tušili, že je čeká něco neobyčejného.

U vchodu je přivítal pták jménem Flury Flura. Měl barevná křídla, zpíval veselou píseň a ukázal jim cestu mezi stromy.

Jenže sotva prošli mezi prvními větvemi, vyskočil na ně strašidelný, ale zároveň legrační tvor Br Br Patapim. Udělal „Brrr!“ tak hlasitě, že se Pú polekal a Tygr vyskočil až na větev. Ale když zjistili, že Patapim je vlastně přátelský, začali se smát a pokračovali v cestě.

Nakonec dorazili k obrovskému stvoření jménem Tung Tung Tung Sahur. Ten měl pevná záda a nabídl jim, že je sveze. Ale místo toho, aby je odnesl zpátky k vchodu, odvezl je přímo do svého domečku. Tam jim ukázal svůj útulný domov, kde si mohli odpočinout po dlouhé cestě.

Když se dobrodružství chýlilo ke konci, Pú a Tygr se vrátili domů unavení, ale šťastní. Vlezli si do svých postýlek, přitulili se k polštářům a spali až do rána, kdy je čekal nový den plný dalších zážitků.

Byl krásný den. Slunce hladilo listy stromů a nad Stokorcovým lesem se linulo ticho, které slibovalo dobrodružství.

Medvídek Pú a Tygr se nudili. Už vybrali všechny medové sklenice, počítali obláčky a Tygr vyskočil a dopadl na zem zvědavější než obvykle. Nuda je štvála víc než prázdný břich.

Napadlo je, že budou vyvolávat démony. Myšlenka zněla divoce a zábavně — něco, co zatřese klidným dnem a dá jim vzrušení, po kterém oba toužili.

Pú a Tygr šli do sklepa. Svítili si pochodněmi a občas se zastavili, aby si připomněli, že jde jen o hru. Sklep voněl prachem a starými knihami, které vypadaly, že znají spoustu příběhů.

Začali vyvolávat. Šeptali nesmyslné formule, máchali rukama a kreslili do prachu kruhy, jako když si hrají na kouzelníky. Smích se mísil s tichým šustěním starých krabic.

Jenže se jim nedařilo. Místo dramatických světél a hřmícího vzduchu zůstalo jen chladné ticho. Tygr roztáhl uši a Pú si olízl medový prst, jako by to mělo pomoci.

Pú navrhl, že vytvoří rituál. Vzpomněl si na jednu starou říkanku, kterou kdysi zaslechl, a pomalu ji přetvářel do podoby pořádného rituálu s bubnováním a tichými slovy.

Rituál zafungoval. Vzduch ztemněl, pochybná světla se zatočila a v koutě sklepa se objevil chladnější závan, jako by někdo procházel místností, která tu nebyla předtím.

Pú a Tygr se radovali, ale ne moc dlouho. Jejich smích se změnil v nervózní šepot, když se něco velkého a tmavého začalo z části sklepa vynořovat.

Démon se objevil. Nebyl hrozivě krutý ani strašidelně znetvořený — spíš záhadný a tajemný; měl oči jako prázdná sklíčka a jeho obrys se vlnil jako mlha.

Démon je začal pronásledovat. Byl rychlý, pohyboval se mezi stohy krabic a vrzal starým schodištěm. Pú s Tygrem běželi bez rozmyslu, až se jim pod tlapkami rozlétlo několik původně uklizených věcí.

Pú a Tygr se schovali. Ucpali dveře krabicemi, schoulili se do rohu

a dýchali potichu. Naslouchali tlumeným krokům, které se pomalu vzdalovaly a zase přibližovaly.

Démon se vypařil. Jak náhle přišel, tak i zmizel — jako pára na slunci. Ve sklepě zůstalo jen ticho, teď ale plné úlevy i malého studu z toho, co si dovolili vyvolat.

Pú a Tygr šli po dlouhém vyvolávání spát. Leželi vedle sebe na proutěné dece, unavení a trochu poučení. Tygr si šeptl, že příště by možná stačilo jen skákat, a Pú si přál, aby příště byly jejich dobrodružství klidnější.

Konec.

ZLATÝ SLAMÁK A MOJE STOPA

Vojtěch Hejhal, Pavel Dittrich

1

Jmenuju se Mike, je mi třináct a nikdy jsem si nemyslel, že se mi stane něco tak šíleného. Všichni dospělí pořád mluví o nějaký tajemný postavě, co nosí slamák ze zlata. Policajti ji hledají už roky, ale nikdo neví, jak vypadá. Jen se říká, že kamkoli jde, nechává za sebou zlatý stopy, který se třpytí i v noci.

Jednou jsem slyšel historku, že když někdo vezme jednu z těch stop a má ji dva roky, tak úplně zmizí. Jakože fakt zmizí ze světa. Někteří říkali, že je to jen pohádka, jiní zas, že je to pravda. Já jsem tomu moc nevěřil... až do včerejška.

Šel jsem domů ze školy, bylo už skoro večer, a najednou jsem na chodníku u starýho mostu uviděl něco, co svítilo. Myslel jsem, že je to jen nějaká blýskavá plechovka, ale když jsem se sehnul, zjistil jsem, že je to otisk boty – zlatý, úplně zářící. Vypadalo to, jako by tam někdo prošel a nechal kus sebe.

Zvedl jsem tu stopu a hned mě zamrazilo. Byla teplá, skoro jako živá. Držel jsem ji v ruce a přemýšlel: Co když fakt zmizím? Co když se stanu neviditelným? Bylo to děsivé, ale zároveň strašně cool. Policie by mě nikdy nenašla. Možná bych se dostal blíž k té postavě se slamákem.

Doma jsem tu stopu schoval pod polštář. Celou noc jsem nemohl usnout. Pořád jsem ji cítil, jako by mi šeptala do ucha: „Zkus to, Mike... zkus to.“ A já jsem se bál, ale zároveň jsem chtěl vědět, co se stane.

Ráno jsem se probudil a měl pocit, že se něco změnilo. V zrcadle jsem vypadal pořád stejně, ale když jsem šel do školy, jeden kluk mě prý neviděl, i když jsem stál přímo před ním. To mě úplně vyděsilo. Možná to fakt funguje. Možná začínám mizet.

A tak jsem si řekl: „Kašlu na to, prostě to zkusím.“ Od té chvíle mám pocit, že začíná moje vlastní dobrodružství. Možná se stanu neviditelným, možná zjistím, kdo je ta postava se slamákem. A možná... možná zmizím úplně. Ale tohle je moje šance a já ji беру.

2

Druhý den po tom, co jsem schoval stopu pod polštář, se začaly dít fakt divný věci. Ve škole jsem seděl v lavici, ale učitelka mě dvakrát nevyvolala, i když jsem měl ruku nahoře. Jako by mě neviděla. A kámoš Tom říkal, že mě ráno minul na chodbě, ale vůbec si mě nevšiml. Přitom jsem stál přímo před ním!

Začal jsem mít pocit, že ta legenda je pravda. Že fakt mizím. Bylo to děsivé, ale zároveň jsem se cítil jako superhrdina. Jenže pak jsem si všiml, že mě sleduje policie. Jeden chlap v obleku stál před školou a koukal přímo na mě. Když jsem se otočil, dělal, že si čte noviny. Ale já věděl, že mě sleduje.

Večer jsem se snažil tu stopu schovat ještě líp. Dal jsem ji do krabičky od bot a schoval pod postel. Ale i tak jsem měl pocit, že mě ta stopa volá. Když jsem zavřel oči, slyšel jsem v hlavě hlas: „Mike... jsi vyvolený...”

Začal jsem přemýšlet, jestli ta tajemná postava se slamákem ví, že mám její stopu. Možná mě hledá. Možná proto mě sleduje policie – protože se bojí, že se stanu jako ona.

A pak se to stalo. V noci jsem se probudil a u okna stála silueta. Viděl jsem jen zlatý slamák, který se třpytil ve tmě. Postava se nehýbala, jen tam stála a koukala na mě. Srdce mi bušilo tak, že jsem myslel, že vyskočí z hrudi.

„Mike,“ zašeptala, „teď patříš mezi nás.“

Pohádky a příběhy z 8. třídy

DRAK ILÍK A KRÁLOVSTVÍ ŽIVLŮ

Julie Škrhlová

Za desatero horami, třemi řekami a šesti malými vesničkami bylo jedno království, království živlů, kde žili draci a dračice. Každý z draků měl jeden živel: oheň, voda, vzduch, země. Mezi nimi byl jeden jménem Ilík. Ilík byl malý dráček, který neměl ani jeden z živlů, a proto jeho jediná záliba bylo si hrát s kamarády. Nedaleko tohoto království bylo ještě jedno království, nad jehož věžemi se vznášela temná mračna a okolo jenom pusto, a v tomto království žila královna temna, která chtěla všechny krystaly živlů jen pro sebe, aby mohla ovládnout říši živlů. Kdyby se tak stalo, upadla by říše živlů do chaosu.

Jednoho dne, když se drak Ilík hrál s kamarády, mezitím na hradě měli strážci krystalů poradu o tom, co bude dál, jestli se přestěhují, nebo zůstanou dál chránit krystaly před královnou a lovci. V tomto okamžiku z oken vyletělo sklo a vešli lovci živlů. Ti měli jasný úkol: krást krystaly živlů. Strážci hned zaútočili proti nim a byl boj. Mezi strážci se jeden proplížil a vzal všechny krystaly a najednou všichni draci ztratili svoji moc živlů a stali se z nich obyčejní draci, jako byl Ilík. Utekl. Všichni lovci se stáhli a utekli s ním. Drak Ilík to všechno pozoroval a rozhodl se, že si krystaly vezme zpátky a zachrání říši. Jelikož cesta do království temna byla dlouhá, tak si Ilík s jeho kamarády zabalili všechny švestky a vyrazili potichu jako myšky, a nikdo o nich nevěděl.

Za několik hodin konečně na cestě do království temna doletěli lovce živlů, jenže problém byl, že byli moc blízko království temna, ale řekli si, že je královna neuvidí, a tak se dali do boje s lovci. Jenže z oken královského hradu se na ně dívala královna, která se rozhodla, že na ně sešle celou její armádu, ať s nimi je pro jednou a navždy konec. Ilík v dálce zahlédl armádu a společně s kamarády začali prchat, ale mezitím se jeden z lovců s krystaly proplížil až na hrad a odevzdal královně krystaly. Ale lovcům ne a ne utéct, tak se drak Ilík rozhodl se jim postavit. V ten moment z oken královského hradu vyletělo magické kouzlo a srazilo čtyři draky k zemi a zbyl jen Ilík. A ten se naštval a v tu

chvíli vzlétl, barevně do duhy se zbarvil a dostal moc všech živlů najednou. Ilík nečekal a hned na ně zaútočil proti celé armádě a vyhrál. Pokračoval na hrad za královnou, kterou porazil jednoduše — byla totiž bezmocná, protože se nestihla zmocnit krystalů. Ilík vzal všechny krystaly a prchal ze zámku, vzal všechny kamarády a letěl zpátky do království a tam ho všichni oslavovali a žili šťastně až do konce života.

BRABLENEC A MRAVENEK

Adéla Fojtíková

Žil byl jednou jeden Brablenec, který měl kamaráda jménem Mravenec. Oba dva milovali maliny. Když šel Brablenec na procházku do lesa, uslyšel křik. Běžel za křikem, který ho dovedl do spíže, kde byl Mravenec. Brablenec se zeptal: „Co se stalo?“ a on na to: „Došly nám maliny!“ Oba se zhroutili na zem a začali naříkat: „Co si počneme bez našich sladkých malinek?!“ Po chvíli dostal Brablenec nápad, že si půjdou natrhat nové. Mravenec mu na to řekl, že je to špatný nápad. „Proč?“ zeptal se Brablenec. „Protože je hlídá velký pavouk!“ řekl Mravenec. Nějak to vymysleli a šli.

Když ráno vyrazili, tak byla trochu kosa, ale pak vysvitlo slunce. Šli docela dlouho, asi tak hodinu. Když k nim přišli, uviděli velkého pavouka. Brablenec řekl: „Takže jak jsme si to trénovali: ty ho odlákáš a já vezmu maliny.“ Jakmile se připravili, šli do akce. Mravenec utíkal a za ním hned pavouk, zatímco Brablenec si v klidu sbíral maliny. Jenomže jak se otočil, uviděl svého bezmocného kamaráda, jak křičí o pomoc a jak už nemůže. Brablenec chytl záchvat smíchu a řekl: „To je pako!“

Pískl, pavouk se otočil a začal se smát. Mravenec byl zmatený, ale pak mu Brablenec řekl, že to byl jen vtip. Mravenec se naštval a šel domů, oba dva se mu potom omluvili a všichni tři si potom pochutnali na malinách.

HONZA A JANČA A JEJICH BESTIE

Julie Pospíšková

Byl jednou jeden Honza, který měl sestru Janču. Jedno odpoledne se rozhodli, že se půjdou projít. Šli do lesa, do kterého se nesmí. Honza

si všiml na zemi nějakého tvora, vypadalo to jako housenka, ale mělo to zajímavé tělo, tak trochu chlupaté jako ovce, a mělo to malinká křídla.

Honza navrhl, že si to vezmeme domů, ale Janička nesouhlasila a řekla: „Honzo, vždyť to ani nevypadá jak zvíře, jsou to tři zvířata v sobě.“ Honza se zasekl a řekl: „Jani, já vím, ale co by nám to mohlo udělat, vždyť má pár centimetrů.“ Jenže Janča stála pořád za svým názorem. Po hodině, co strávili v lese a dohadováním o bestii, rozhodli se, že tu bestii nechají v lese. Rozloučili se a šli domů.

Přišli domů a Janča si všimla, že se chová Honza nějak divně a že je na záchodě už hodinu. Janča otevírá pomalu dveře od záchodu a všimla si, že Honza drží v ruce tu malou odpornou bestii. Janča zavřela dveře a čekala na Honzu. Honza vylezl ze záchodu a byl celý opupínkovaný a Janča si toho hned všimla a zapištěla. Honza se diví, proč křičí, a Honza si všiml sám sebe v zrcadle, co je naproti němu. Honza se zhrozil a lekl se.

Honza se přiznal Janičce. Janča řekla: „No což, necháme si tu bestii, ale bude venku v nějakém akváriu.“ Honza běžel do marketu pro zvířata, co byl naproti paneláku, kde bydlí. Po půl hodině se Honza vrátil s akvárkem pro bestii. Janča si uvědomila, že tu bestii nesmí vidět rodiče. Dali bestii s akvárkem na balkón, kde nikdo nechodí.

Po týdnu bestie měla metr a akvářko prasklo a Janča řekla: „Toto nemůžeme mít doma, ani živit neumíme a nevíme čím.“ Honza souhlasil a museli bestii odnést zpět do lesa, ale jak ji vraceli, uviděli pětímetrovou bestii — zřejmě to byla maminka od bestie.

Honza se zhrozil a utíkal domů a Janču tam nechal. Janča se lekla, shodila bestii a začala utíkat. Maminka malé bestie se lekla a začala utíkat za Jančou. Janča byla v pasti a bála se. Janča se zastavila a začala se bránit, ale maminka od bestie jí chtěla jen poděkovat, že malou bestii vrátila.

JAK BLESK McQUEEN BYL ROZEBRÁN

Adam Zlámal

Jednoho krásného dne byl Blesk McQueen na závodě, ale ten den byl jeho osudným. Takže musíme jít jenom dva měsíce do minulosti.

Blesk byl ten den šťastný, že znova jede s Burákem na závod.

Museli jet až do Itálie, jeli tam čtyři hodiny, protože byli kousek.

Blesk řekl, že jsou tam, zatímco se šel Burák dívat na Bleska.

Blesk jel na závodní stanoviště, kde měl svůj tým, a šel na start závodu. Jak šel, tak viděl i Francesca, který říkal, že dneska vyhraje tento závod.

Blesk se nachystal na 19. místo a *červená, oranžová, zelená* — Blesk vyjel a byl na 15. místě z 20. Blesk se nedal a jel co nejrychleji, jak jeho idol Max Verstappen.

Ale Blesk jel a jel, jede už třetí kolo, jen už mu chybí pár zatáček. Ale Blesk nezabrzdl a rozbil se na pár malých částí, ale nic velkého. Všichni se ale vyděsili, když to viděli. Záchranka jela s Bleskem do nemocnice. Tam ho doktoři trochu opravili, ale musel tam zůstat.

Jak doktoři odešli pryč, tak se Francesco objevil a rozebral Bleska a prodal jeho nejlepší součástky na černém autobazaru.

A Blesk už nikdy nejezdil na závody, protože neměl na nové součástky.

A Francesco jel do Norska a šel hrát šachy a nikdy ho nikdo neviděl.

Ale Burák ho stále hledá a jednoho dne se pomstí.

Blesk byl smutný a přišel o své fanoušky a jeho fanoušci šli hrát šachy.

JAK MIKEŠ ŠEL DO LESA

Šimon Hercík

Jednou u temného lesa byla chatka, ve které žil kocour Mikeš. Jednoho dne si řekl, že si pokácí pár stromů na zimu. Mikeš si vzal sekeru a pilu a šel do lesa. Přišel k lesu a uviděl uschlý starý dub, který se rozhodl pokácet. Jak začal řezat, ozvalo se: „Nekácej to!“ Mikeš se ohlédl a nikde nikdo, tak pokračoval dál, a zase někdo zakřičel: „Nedělej to!“ Mikeš se znovu ohlédl a za ním stojí jeho dobrý kamarád Běďa.

Přišel k němu a podíval se mu do tváře a řekl, že ten dub nesmí pokácet, protože má 500 let. Mikeš se ho zeptal: „Proč bych ho neměl pokácet?“ Běďa řekl: „Když ho pokácíš, upadne na tebe prokletí — budeš brblat do skleničky.“ Tak si vybereme jiné stromy, navrhl Mikeš, a Běďa souhlasil. Kousek vedle byly dvě jedličky. Mikeš si vzal sekeru a

Béďa pilu a konečně šli do práce. Když je pokáceli, rozsekali je na menší kusy. Béďa došel pro vozík, naložili dřevo a odvezli ho domů.

LESNÍ DOBRODRUŽSTVÍ

Daniel Skoupil

Byli jednou dva chlapci, jmenovali se Milan a Vojta, a byli to velcí kamarádi. Často spolu chodili na výlety do okolí malebného města Zlatohrádku. Oba přesně nevěděli, proč se město jmenovalo Zlatohrádek, když v něm žádné zlato ani hrad nikdy nebyl, ale to je jedno.

Bylo to velice krásné město s kopci a hustým lesem nedaleko. Právě v tom lese, kde tekly potoky a zhruba uprostřed byl i rybník, se odehrávalo mnoho dobrodružství, kvůli kterým do toho lesa Milan a Vojta chodili. Ten les měl magickou atmosféru, ale měl i horší stránky. Žila v něm divoká zvířata i jeden starý loupežník. Milanovi a Vojtovi se v tom lese ale nikdy nic nestalo, takže nepředpokládali, že bude něco jinak.

Milan a Vojta chodili do toho lesa hlavně proto, že v něm stavěli dům na stromě.

NEROZHODNÁ PRINCEZNA

Sabina Kerekešová

Byla nebyla jedna princezna, která byla nerozhodná a měla tři bratry: Honzu, Pepu a Matyáše. Nikdy se nemohla rozhodnout, kterého bratra si zavolá na pomoc nebo aby za ni něco udělal. Jednoho dne ale zavolala všechny tři bratry a řekla: „Pepo, Honzo a Matyáši, odteď se naučím rozhodovat o věcech.“

„Ale jak?“ zeptali se.

„Zeptejte se mě na cokoli a já vám musím hned odpovědět.“

„Dobře, tak třeba — kdo ti kupuje víc oblečení, matka nebo otec?“

Princezna hned odpověděla: „Matka.“

„Dobře, další otázka. Kdo z nás je lepší na práci?“

„Matyáš.“

„Na úklid je lepší kdo?“

„Pepa.“

„A na zahradnictví?“

„Jasně že ty, Honzo.“

Kluci řekli: „No vidíš — když budeš třeba potřebovat pomoci s úklidem, tak zavoleáš Pepu.“

Po nějaké době se ozvalo: „Děti!“ Ihned přiběhli.

„Kam byste chtěli jet na výlet?“

„Pepo?“

„Nevím, kam bude chtít Krasomila,“ odpověděl.

„Honzo?“

„Někam do cizí země.“

„Matyá—“ Ani to nestihla doříct a on hned řekl: „Maminko, já bych rád jel tam, kde to ještě neznáme.“

„A ty, Krasomilko?“

„Tam, kde Matyáš.“

„Dobře,“ odpověděla matka. „Tak já si to ještě rozmyslím, zatím se běžte sbalit.“

„Dobře,“ odpověděli.

„Už jsme sbalení!“ ozvalo se. Všichni tři přiběhli a zeptali se: „Tak co, kam pojedeme?“

Matka řekla: „Uvidíte.“

Dali věci do kočáru a vyjeli. Jeli den, dva a pořád nic, a najednou zahlédli pláž.

„Jako fakt??“

„Ano.“

Matka přišla do pokoje a řekla: „Děti, uklidte to VR a běžte spát, je deset hodin.“

Sundali ho a řekli: „Ještě deset minut.“

„Ne, už jste na tom od rána.“

„Dobře.“ Vypli to, umyli se a šli spát.

KONEC.

PAT A MAT A JEJICH FARMA

Patrik Maršálek

Jednou si řekli Pat a Mat, že si udělají farmu. Dlouho nad tím

přemýšleli, protože to stojí hodně peněz a museli by si vzít půjčku. Pak se nakonec rozhodli, že do toho půjdou, vzali si půjčku jeden milion korun a najmuli si zedníky, elektrikáře atd. Práce trvala dlouho, nakonec po šesti měsících měli postaveno.

A začala platba — půlku peněz dali za materiál, čtvrtku zedníkovi atd.

Ale pak jim došlo, že nemají ani na slepici. Tak je napadlo: „Však půjdeme za sousedkou, ta nám něco dá.“

Tak přešli plot a šli sousedce zatukat na okno. Sousedka otevřela okno a říká: „Co chcete?“

A Pat na to: „Můžeme 4 slepice?“

Sousedka řekla: „Ne.“ Tak šli domů.

A začali plánovat krádež: „Zítra večer přelezem znova plot, vejdemo sousedce do kurníku a vezmeme aspoň 3 slepice.“

Další den večer se vydali na krádež. Až byli v kurníku, vzali slepici, když spala. Slepice se lekla a hlasitě zakvokala. Přišla sousedka, zavolala policii a Pat a Mat šli do vězení.

PAT A MAT – STAVBA MOTORKY

Šimon Mikulík

No to si ti dva zas řekli, že něco udělají, sedli si a dali se do dumání. Nakonec si řekli, že jim chybí motorka. Celkem nečekaně seděli dál a sepisovali vše, co bude potřeba. Psali si to na papír.

„Tož, Pate, kde seženeme motor?“

A Pat řekl: „No přece na Bazošu.“

Tak si sedli k počítači a na Googlu šli na Bazoš a do kolonky „CO“ napsali *motor do motorky*. Vyhledalo jim to hodně věcí — KTM motor, Honda motor — ale oni chtěli Jawu. A nakonec ji i našli, ale byla moc daleko. Tak si ji nechali poslat poštou a šli hledat další věci.

Ted' potřebovali nádrž, tak ti vzali malý barel a udělali do něj pár děr. Ted' potřebovali rám a ten vzali sousedovi ze zahrady, přestříkali na oranžovou a měli hotovo. Nyní byla na řadě kola — ty ukradli na Edieho skládce a donesli si je domů. A všechny ostatní součástky brali sousedům, na Bazošu i na tu skládku se vrátili.

Jakmile vše měli opatřené, tak se dali do stavění. Na YouTube si

pustili tutoriál a stavěli část po části. A konečně měli hotovo.

A přišla osudná chvíle — zkusili to nastartovat, a NIC. Podruhé taky NIC. Tak to zkoušeli další hodinu a furt nic.

Tak jejich nefunkční motorku prodali na Bazaru a koupili si KTMku a rozjezdili sousedovi zahradu, když byl v práci.

Toť konec 😊

PAT A MAT – JAK SEKALI TRÁVU

Jaroslav Šindler

Byl jeden krásný den a Pat a Mat se rozhodli, že posečou zahradu. Ale byl jeden problém. Když chtěli nastartovat sekačku, tak jim nefungovala. Tak se rozhodli, že rozbijí prasátka a koupí novou.

Nasedli do auta a vyrazili do Mountfieldu. Při výběru sekačky se jim jedna zalíbila a tu taky koupili. Přijeli domů a začali montovat. Přibližně po hodině už sekačka fungovala. Dolili benzín a začali sekat. Posekali půl zahrady a něco se pokazilo — sekačka přestala fungovat.

Oba přemýšleli nad tím, co se mohlo pokazit. Pak dostali nápad: „Hmm.“ Rozložili sekačku, vyndali všechny díly. Přinesli hrábě, motor z babety a spousty dílů. Začali to dávat do sebe.

Po chvíli přemýšlení, pár klepnutí, svařování, spojování všech možných dílů se to podařilo. Vyrobili automotosekačku, která jezdí sama. Jim nic nezbyvalo, než dát nohy nahoru a brblat do skleničky.

PAT A MAX – OPRAVA TANKU

Michal Haitl

Jednoho krásného dne byli dva koumáci. Max a Pat jsou lidé, kteří bydlí v Partutovicích a mají rádi opravu různých věcí. Taky mají rádi nové technologie a zlepšováky na pomoc v domácnosti. Dneska se rozhodli, že si opraví tank z druhé světové války. Tank byl ve špatném stavu a potřeboval hodně péče.

Tank stál na skládce, a tak ho museli nějak dostat domů. Neměli jiný nápad, než vážící 25 tun dostat domů na podvalu. Pat a Max měli traktory, statek a i podvalník. Tak v tom měli jasno.

O dvě hodiny později byli na skládce, která chátrá už dvacet let. Ale to je nezastavilo, protože se ničeho nebojí. Tank měl motor, takže

s ním vyjeli na podvalník. Podvalník byl na takovou váhu zvyklý. Tak najeli s tankem na podvalník. Jeli domů po typické české cestě — někdy díry, někdy ne. Za dvacet minut byli doma.

V malé vesničce jménem Partutovice měli statek, jak už víte. Takže s tankem sjeli z podvalníku a začali kutit. Tank postavili do garáže u statku, kde už se opravovalo kdeco, takže ví, co mají dělat. Sundali pancíře, dělo a pásy. A Pat říká: „To bude na dlouho,“ a Max na to: „Bohužel ano.“ A tak makali dál.

Nalakovali všechno, co se dalo. Pak přešli na motor — ten se hochům spravovat nechtěl, tak dali nový, který měli doma z předešlého tanku, co už spravovali.

Za dva dny měli hotový tank a dali ho na bazar. Na bazaru ho viděla policie a začala po nich pátrat za opakované černé obchody.

Max je hodný, proto se nebál trestu a byl v klidu a říkal si: „Jsem v pohodě, nejsem kriminálník.“ Policie přijela k nim na statek a dala Patovi a Maxovi 10 let vězení.

Za deset let trestu si uvědomili, že se to nemá dělat, a žili pak do konce života spokojeně až do smrti. Poslední slova Maxe byla: „Budeš hodný a Bůh se ti oplatí.“

PRINCEZNA UVĚZNĚNÁ V LESE

Gabriela Foltasová

Jednoho dne se šla princezna Agáta se svým sloužícím projít do lesa. Princezna Agáta ale chtěla furt jít dál, i když jí sluha říkal, že dál už to nezná, ale Agáta byla taková, že vždycky musí být po jejím. Tak šli a šli a z ničeho nic se ztratili. Naštěstí měla princezna hůlku. Nebyla to jen tak ledajaká hůlka — byla to kouzelná hůlka, tak jako celý svět byl kouzelný, dokonce i les, ve kterém byla uvězněna princezna. Tento les byl totiž známý tím, že na jeho konci byla hustá mlha.

Princezna vzlykala, nevěděla, co má dělat. Pro jejich štěstí bydlel v lese dřevorubec Gustav, který les znal jako svoje boty. Jakmile ho princezna spatřila, tak se ho lekla — byl celý špinavý. Ale princezna si řekla: „Jestli tohle má být můj záchránce, tak ho musím trochu upravit.“

Párkrát mávla kouzelnou hůlkou a už to nebyl dřevorubec, ale úchvatný princ. Řekl jí, že aby se dostala ven z lesa, musí od někoho

dostat polibek z pravé lásky. Princezna ale nevěděla, kdo by ji mohl milovat.

Když se zamyslela, tak si vzpomněla, že někdo, kdo je furt po jejím boku, by ji přece mohl mít rád. Naštěstí princezna Agáta nebyla hloupá a uvědomila si, že její sluha se na ni vždycky tak krásně díval a byl na ni milý. Přišla za ním a políbila ho z celého srdce.

Všechno dobře dopadlo — Agáta a sluha Alfons měli svatbu, dokonce si i koupili krkavce a dali mu jméno po babičce Naděždě.

PRINCEZNA A ŽEBRÁK

Veronika Maléřová

Byl jednou jeden žebrák. Celý den jenom žebrol na ulici a v noci spal venku na ulici — v mrazu i dešti. Když procházel královstvím, zaslechl povídky o princezně, která stále jen plakala. A když chudák uviděl pergamen, na kterém stálo:

DRAŽÍ LIDÉ, Naše princezna nechce přestat plakat a my už vyzkoušeli všechno. Náš král vás prosí, abyste ji přišli rozesmát, a dostanete velkou sumu peněz.

Když se žebrák zařadil do fronty a přišla na něj řada, princezna si ho ani nevšimla. Žebrákovi to bylo líto, ale napadl ho plán. Večer přišel za princeznou, ale až ve chvíli, kdy bylo pozdě, aby ho neviděla. Když byl pod jejím oknem, hodil malý kamínek do okna. Princezna ho otevřela a žebrák jí začal říkat nejrůznější vtipy. Princezna se za břicho popadala a skoro se nemohla nadechnout. Když začalo svítat, princezna usnula a žebrák odešel.

Tohle se opakovalo celý týden. Ale po týdnu se chudák znovu zařadil do fronty a když na něho přišla řada, řekl princezně vtip, který jí řekl poprvé v noci. Princezna si hned uvědomila, že je to ten neznámý, co si s ní povídal. Princezna se hned začala smát a žebračka si vzala za muže.

Oslavy trvaly tři dny a království žilo šťastně — a humoru už mu nikdy nechybělo.

Z naší školy

Interview s Jakubem Šubou

Jakub je mladý talent ze 6. třídy, který zazářil už na několika soutěžích. Je Mistr světa a Evropy v moderním rytmickém tanci. Jeho energický projev, přesnost pohybů a přirozená radost z tance zaujaly porotu i diváky.

Co pro tebe znamená sport v životě?

Sport mi způsobuje radost. Baví mě rychlý rytmus a možnost vyjádřit hudbu pohybem.

Kdy jsi se sportem začal?

V šesti letech. Nejdříve jsem zkoušel hokej, potom gymnastiku. V sedmi letech jsme s rodiči objevili taneční skupinu D2 DANCE v Přerově s vedoucí trenérkou Adélou Kratochvílovou. Tančíme disko dance, což jsou moderní rytmické tance. Tančí se na remix (to je přemíchaná nebo upravená verze původní hudební nahrávky).

Měl jsi nějaký vzor, který tě inspiroval?

Ano. Inspirovala mě tanečnice z Ukrajiny a pak z Dánska.

Pamatuješ si na svůj první velký úspěch?

V devíti letech jsem získal na Mistrovství v České republice 1. místo.

Jak vypadá tvůj typický tréninkový den, nebo týden?

Přijdu ze školy, pojím, naučím se a jedu do Přerova. Tam trénujeme od 18:00 do 19:00 hodin 3x týdně.

Jak zvládáš skloubit náročný trénink se školou?

Je to těžké, protože se do školy musím nachystat.

Dodržuješ speciální stravovací plán?

Nedodržuji.

Jaké jsou tvé cíle ve sportu?

Jsem rád, že jsem se stal Mistrem světa. Příští rok je Mistrovství Evropy ve Švédsku.

V lednu se bude měnit nová taneční formace pro 25 lidí.

Bojíš se konkurence?

Většinou ne.

Kterého dosavadního úspěchu si ceníš nejvíce a proč?

Mistrovství světa v Polsku v disco tancích. (Jakub je držitelem titulu Mistr světa v disko tancích v dětské kategorii sólo).

Máš nějaký turnaj nebo soutěž, které by ses chtěl zúčastnit?

Chtěl bych jet na Slovensko na Unlimited dance cup, který bývá vždy na podzim. Na závody jezdím téměř každou sobotu, nebo neděli.

Jak trávíš svůj volný čas?

Odpočinkem, nebo se učím nové taneční triky.

Co bys poradil mladším sportovcům, kteří sní o podobné kariéře?

Vyberte si dobrý tým na Instagramu a stačí vyjet do nejbližších měst jako je Přerov, Olomouc, Ostrava, Opava...

Jaký jiný sport by sis chtěl vyzkoušet nebo tě baví sledovat?

Baví mě gymnastika.

Milý Jakube, přejeme ti hodně úspěchů a svým tancem rozdávěj dál radost a krásu z pohybu.

Jana Čočková a 5. třída.

PROJEKT DEVÁŤÁCI VE ŠKOLCE

Eva Wolframová

V hodinách VKZ se deváťáci vydali do školky, kde si vyzkoušeli práci s malými dětmi. Každý z nich si vybral jedno nebo dvě děti, kterým

se během hodiny věnoval. Společně tvořili papírové dýně, vybarvovali omalovánky, vyráběli keramické zvonečky nebo si jen hráli.

Společně se vydali i ven, kde děti hledaly skřítky. Cestou plnily různé úkoly, a nakonec mu postavily pěkný domeček. Všechny děti byly velmi šikovné a aktivity je bavily.

Celý projekt devátáci zakončili Čertovským dnem, kdy přišli do školky i s Mikulášem. Děti jim zazpívaly písničky, rozloučily se a poděkovaly za společně strávený čas.

Zprávy ze světa – 9. třída

ANGLIE SE VZPAMATOVÁVÁ

Jaromír Bláha

Po dlouhých měsících stagnace se ekonomický stav Anglie zlepšuje. Pozitivní signály zlepšení přicházejí hlavně z průmyslu, a to především z automobilového. Ovšem obnova ekonomiky přichází v době velkého zdražování, a tak se neočekává velmi výrazné zlepšení.

Nejvíce přispívají automobilky Jaguar a Land Rover, které se také vzpamatovávají z rozsáhlých kyberútoků, kvůli nimž byla omezena jejich výroba. Přibývá také lidí v zaměstnání. Odborníci očekávají pomalé zotavování stability ekonomiky.

Inflace v Anglii zůstává stejná jako v roce 2024. Také úrokové sazby zůstávají stabilní a spotřebitelská důvěra zaznamenává růst.

Když to shrneme, Anglie vykazuje pozitivní známky obnovy ekonomiky.

OBLOHU ROZZÁŘÍ LETOŠNÍ PRVNÍ SUPERÚPLNĚK

Dorota Kozáková

Jako téměř každý rok i letos nastane úplněk, který astrologie považuje za superúplněk.

Měsíc se objeví mnohem větší a jasnější než obvykle. Listopadový úplněk nastává ve středu 5. listopadu přesně ve 14:19 hodin v zemském znamení Býka.

Říká se, že Býk do života vnáší stabilitu a vyrovnanost. Zemské znamení Býka je silně propojeno s přírodou, hmotným světem a smyslovými potěšeními. Připomíná, že skutečné bohatství je v jednoduchých radostech – dobré jídlo, pohodlí domova a čas strávený s blízkými.

Tento úplněk má přinést do našeho života na pár dnů klid a štěstí. Nezapomeňte se na něj jít podívat.

LOUPEŽ V LOUVRU

Nela Horáková

Dne 19. 10. se dva muži vloupali do galerie Apollo, kde se uchovávaly jedny z nejcennějších francouzských klenotů. Byli převlečeni za dělníky s výsuvným žebříkem. Výtahem se dostali do druhého patra a celá loupež trvala méně než sedm minut. Poté se pomocí výsuvného žebříku dostali ven, kde na ně čekali jejich dva komplici se skútry.

Během útěku na skútrech upustili korunu císařovny Evženie, což byl jejich nejcennější ukradený šperk. Hodnota dosud nenalezených šperků se odhaduje na 88 milionů eur, což je více než 2,1 miliardy korun českých.

Loupež ve Francii vyvolala politickou i mediální bouři, a to kvůli nedostatečnému zabezpečení nejcennějších francouzských klenotů. Příště si dá ostraha větší pozor na lupiče převlečené za dělníky.

Krádež kabelů zastavila u L. n. B. provoz na železničním koridoru

Ema Kryzanová

Kvůli nedělní krádeži kabelů na koridoru v Lipníku nad Bečvou na Přerovsku budou i v pondělí přetrvávat komplikace v železniční dopravě.

Provoz byl kvůli incidentu mezi Lipníkem nad Bečvou a Hranicemi zhruba na dvě hodiny večer zastaven a poté obnoven pouze po jedné koleji. Případ vyšetřuje policie, uvedla mluvčí Marie Šafářová.

„Opravy budou pokračovat za denního světla během rána a dopoledne. Kapacita jednokolejného provozu je velmi omezena, jde zhruba o čtyři vlaky za hodinu. Tento stav se očekává v pondělí během rána a dopoledne,“ uvedl mluvčí Správy železnic pro mimořádné události Martin Kavka.

OBNOVENÍ V4: STŘEDNÍ EVROPA ZNOVU HLEDÁ SPOLEČNÝ HLAS

Antonín Rýpar

Visegrádská skupina, spojující Českou republiku, Slovensko, Polsko a Maďarsko, se snaží znovu obnovit svou spolupráci. Maďarsko usiluje o opětovné sjednocení zemí V4.

Skupina V4 chce posílit průmysl, hospodářství v regionech a důvěru mezi státy Evropské unie. V budoucnu může hrát významnou roli v evropské politice a mít silnější vliv na EU. Maďarsko přichází s myšlenkou obnovy důvěry a spolupráce, která v minulosti přinesla výborné výsledky — nejen v průmyslu a hospodářství, ale i v oblasti společných názorů a postojů států.

Zda se skupinu skutečně podaří obnovit, ukážou až následující měsíce.

LENKA PODEŠVOVA

DOMINIKA